

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137200948912/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

pakningslokalet bag Butikken, gaar Døren til Principalens Kontor pludseligt op, og han kommer krybende paa alle fire frem over Gulvet og ind under det store Midterbord, medens han vifter afværgende med den ene Haand og hviskende gentager:

— Jeg er ikke hjemme! Jeg er ikke hjemme!

I samme Øjeblik ringer Butiksklokken. Det var en af vore Bogtrykkere, som spurgte efter Principalen.

— Han er ikke hjemme! siger jeg.

— Hvornaar tror De, han kommer? spørger Bogtrykkeren.

— Aldrig! siger jeg i min store Forfjamskelse.

— *Aldrig?*

— Ja, det vil sige, det véd jeg ikke. Han er syg, han er ... han er ikke kommet ind idag.

Bogtrykkeren gaar og slaar Butiksdøren i efter sig.

Men inde i Bagværelset kryber Principalen frem under Bordet og gaar rolig ind paa sit Kontor.

— — —

Et Lyspunkt i Forretningens daglige Liv var det, naar Ernst Bojesen kom og besøgte os. Iøvrigt var min Tilværelse uden megen Afveksling, jeg havde vanskeligt ved at finde rundt i Kjøbenhavn, og min Forretningstid strakte sig fra Kl. 8 om Morgenen til Kl. 9, om Sommeren 7, Aften. Mikkeisen var altid ude om Natten og vilde ofte gerne have mig med, men *den anden* (min „Daimon“) raadede mig altid fra det og sagde, at jeg burde blive hjemme og digte.

Ret mange Bekendte havde jeg ikke. Jeg kom en Del hos Skrædermester Patheier i Helligejststræde. Skrædermesteren var en lille, kuglerund, hvidhaaret Mand, med hvide Bakkenbarter. Privat kaldte jeg ham „Vatmanden“, og han bar altid høj graa Hat, der sad ham bag ad Nakken. Han havde været Steen Blichers Skræder og fortalte om, hvorledes Blicher engang vilde stikke af uden at betale sin Regning. Patheier havde imidlertid faaet opspurgt, hvilken Smakke Blicher skulde med, og mødte op paa Skibet og fik følgende Forskrivning:

De 65tyve, skriver fem og tredsindstyve Rigsbankdaler, som jeg er Hr. Skrædermester Patheier skyldig for begaaede

Klæder til mig og Søn, forpligter jeg mig til paa Ære og Samvittighed at betale i Løbet af December Maaned dette Aar.

Kiøbenhavn, d. 26. November 1842.

St. St. Blicher,
Præst til
Spentrup og Gassum.

„Dette Aar“ kom imidlertid aldrig. Og Patheier forærede mig Forskrivningen:

— Der Skrog, sagde han — han *kunde* jo ikke betale!

Om Søndagen tog vi i Dyrehaven, Patheiers Familie og jeg, Datteren Bine, Svigerdatteren Marie, Datteren, Fru Laura Lassen med sine to Børn, Ejlert og Johan. De tog sig i det hele taget af mig og indførte mig hos deres Venner, Kontorchef Dahls, hvis Datter Julie jeg blev meget forelsket i. Gamle Fru Dahl var en brillant Dame og meget sruuk. Kontorchefen var en Søn af hendes Mand, men hun havde taget ham til sig, hvad der vakte vor højeste Beundring for den gamle, drastiske Dame.

Min Broder John var en livlig og meget munter ung Mand, som voldte Tante Marie mange Bekymringer ved sit glade Leben. Jeg havde derimod ikke Tid til at gaa ud om Aftenen, jeg sad hjemme og digtede og digtede. Jeg forsøgte at faa mine Digtværker optagne i forskellige Blade og Tidsskrifter, men jeg fik dem alle returnerede . . . endogsaa fra Holst's „Børnevennen“. Det var strenge Tider, jeg savnede Moder meget til at læse mine Sager op for mig, og jeg led meget af Hjemve.

Særlig kan jeg huske en Aften i Frederiksberg Allé, hvor jeg sad og tænkte paa Selvmord. Det blev dog ikke til noget, hvad jeg senere ved flere Lejligheder dybt har beklaget.

XV

DR. TVÆRGADE

Naar jeg læser mine Optegnelser fra disse Aar, omkring Midten af 1870erne, er de fulde af Sorg, Suk og Klage.